

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **M. R.**, bytem XXX, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Gorazdova 24, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2015, č. j. 0811024a14/1074/15/90.221/Ve,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí, kterým ústřední inspektorát Státní energetické inspekce (dále jen „žalovaný“) změnil rozhodnutí Státní energetické inspekce (dále jen „SEI“) o uložení pokuty ze dne 9. 7. 2015, č. j. 0811054a14/2851/15/080.102/Ha (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Žalobce blíže uvedl, že prvostupňovým rozhodnutím mu byla uložena pokuta ve výši 18.410,- Kč z důvodu správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), kterého se žalobce měl dopustit tím, že v rozporu s věcnými podmínkami stanovenými cenovými orgány jako výrobce elektřiny využitím slunečního záření ve fotovoltaické elektrárně (dále jen „FVE“) nedodržel věcnou podmínku stanovenou cenovým orgánem v bodu (1.10.) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 8/2008 ze dne 18. 11. 2008, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů (dále jen „Cenové rozhodnutí ERÚ č. 8/2008“), když v kontrolovaném období let 2010, 2011, 2012, 2013 a 2014 neoprávněně čerpal podporu formou povinného výkupu pro zdroj s instalovaným výkonem do 30kW

uvedeným do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009, přičemž podle názoru SEI začal žalobce vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen teprve od 20. 1. 2010, čímž měl získat nepřiměřený majetkový prospěch ve výši 15.272,27 Kč bez DPH.

Žalobce je přesvědčen, že splnil veškeré požadavky cenového orgánu, svou výrobu uvedl do provozu v roce 2009 a vznikl mu nárok na podporu ve formě výkupních cen určených pro výroby uvedené do provozu v roce 2009.

Námítky žalobce lze shrnout do následujících žalobních bodů:

V prvním žalobním bodu namítá žalobce, že napadené rozhodnutí je zmatečné a argumentačně nepřesné. Žalovaný se nevypořádal se všemi připomínkami a důkazními návrhy žalobce.

Dne 19. 1. 2015 obdržel žalobce „Oznámení o zahájení správního řízení“ ve vztahu k výrobě č. 1 FVE M. R. umístěné na adrese XXX. Ve vztahu k jiné výrobě správní řízení zahájeno nebylo.

Zmatečnost rozhodnutí dle žalobce vyplývá ze skutečnosti, že rozhodnutí ve svém textu uvádí skutečnosti týkající se nejen této FVE, ale i jiné výroby žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí pak není patrné, ke které výrobě žalobce se výtky a zjištění vztahují. Zmatečnost žalobce spatřuje i ve vnitřní rozpornosti závěrů napadeného rozhodnutí. V odůvodnění je naznačeno, že výroba žalobce nebyla připojena k distribuční soustavě a schválena k trvalému provozu v souladu s pravidly provozování distribučních soustav, na jiném místě rozhodnutí se však uvádí, že „SEI nepochybně, že „FVE M. R.“ byla ještě v roce 2009 připojena k distribuční soustavě...“.

Žalobce nesouhlasí rovněž s formulací výroku rozhodnutí, kde je uvedeno, že žalobce se správního deliktu dopustil tím, že v rozporu s věcnými podmínkami stanovenými cenovými orgány dle § 5 odst. 5 zákona č. 526/1990 Sb. nedodržel věcnou podmínku stanovenou cenovým orgánem v čl. 1.10. Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008, když žalovaný nekonkretizoval, o jakou konkrétní věcnou podmínku se jedná.

Ve druhém žalobním bodu žalobce uvádí, že žalovaný nesprávně interpretoval pojem „uvedení do provozu“. V napadeném rozhodnutí se konstatuje, že ze znění čl. 1.10. Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 je nepochybné, že musí být splněna současně podmínka vyrábět elektřinu i podmínka dodávat elektřinu do elektrizační soustavy, a to při uplatnění podpory formou výkupních cen. Tudíž dodávka neměřené elektřiny tuto podmínku nesplňuje. S tímto výkladem žalobce nesouhlasí a tvrdí, že žalovaný nepřipustně rozšiřuje podmínky uvedení výroby do provozu. Žalovaný v rozhodnutí připouští, že žalobce v roce 2009 splnil podmínku dispozice pravomocnou licencí na výrobu elektřiny i podmínku připojení FVE k distribuční soustavě, avšak dle žalovaného do podmínky uvedení do provozu náleží i naměření určitého množství elektřiny dodané do distribuční soustavy. Žalobci není jasné, na základě čeho žalovaný tuto podmínku dovodil. Dle právní úpravy účinné v prosinci 2009 nebylo podmínkou pro vznik nároku na podporu ve formě výkupních cen mít instalované měřidlo, nebo dokonce vyrábět a prokazatelně dodávat přebytky vyrobené elektřiny do distribuční soustavy tak, že by tyto přebytky byly změřeny a dokladovány. Žalobce má za to, že uvedený požadavek jde nad rámec zákonného ustanovení i požadavku Energetického regulačního úřadu (dále též „ERÚ“).

Ke skutkovým okolnostem dané věci žalobce uvedl, že v průběhu řízení bylo prokázáno, že dne 25. 11. 2009 proběhla výchozí revize elektrického zařízení FVE za účasti výrobce, pana P. D., zhotovitele FVE a S. K., revizního technika. Dne 27. 11. 2009 byla žalobci vydána licence na výrobu elektřiny č. 110910561. K výrobě a dodávce elektřiny do distribuční sítě PDS došlo i dne 31. 12. 2009, kdy byla zaškolená obsluha FVE, tj. žalobce a paní G. R.. Rovněž skutečnost, že dne 29. 12. 2009 došlo mezi výrobcem tj. žalobcem a společností ČEZ Distribuce, a.s. k uzavření smlouvy o podpoře výroby elektřiny s účinností dnem 31. 12. 2009, potvrzuje dle žalobce, že v době účinnosti smlouvy již ze strany výrobce došlo k výrobě elektřiny ve FVE a k jejímu dodání do distribuční sítě.

Následně dne 20. 1. 2010 došlo na FVE k montáži elektroměru. Žalobce nesouhlasí s tím, že instalace měřidla souvisí s přiznáním nároku na podporu výroby elektřiny ve formě výkupních cen. Žalobce instaloval měřidlo v souladu s § 49 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), dle kterého jsou výrobci elektřiny povinni na svůj náklad upravit předávací místo pro instalaci měřícího zařízení v souladu se smlouvou o připojení a s podmínkami obsaženými v pravidlech provozování příslušné distribuční soustavy. Tato skutečnost není dle žalobce předmětem daného řízení. Dle žalobce žalovaný řádně neodůvodnil, že jednou z podmínek pro vznik nároku na podporu byla i fakticky naměřená dodávka elektřiny vyrobené ve FVE do distribuční soustavy, neboť neuvedl, na základě kterého zákonného ustanovení takto dovodil. Výklad žalovaného žalobce považuje za excesivní, který nemá racionální základ.

Žalobce upozorňuje zejména na výklad ERÚ obsažený v Cenovém rozhodnutí č. 2/2010, v němž byl upřesněn okamžik uvedení do provozu tak, že kromě získání licence na výrobu elektřiny je vyžadováno, aby bylo provedeno paralelní připojení výrobní k distribuční soustavě. Přitom podle změny č. 2 Pravidel provozování distribučních soustav (dále též „PPDS“) z roku 2010 při prvním paralelním připojení nemusí být osazeno měření. Jestliže ERÚ nevyžadoval pro získání podpory realizaci měřené dodávky elektřiny v roce 2011, je podle žalobce absurdní interpretovat předchozí rozhodnutí ERÚ tak, že v roce 2009 tato měřená dodávka vyžadována byla. Výkladové stanovisko ERÚ zveřejněné na webových stránkách dne 27. 10. 2010 uvádí, že za den uvedení výrobní do provozu lze označit pozdější z termínů „účinná“ licence na výrobu elektřiny a datum paralelního připojení výrobní k distribuční soustavě. Žalobce nesouhlasí dále s žalovaným, který v rozhodnutí o prvním odvolání uvedl, že výkladová stanoviska ERÚ jsou částečně protikladná a matoucí a při novém správním uvážení mají být považována za irelevantní, neboť se vztahují na oblast řízení vedených z pozice ERÚ. Dále žalobce připomíná, že ani zákon č. 180/2005 Sb. o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů“) nevyžaduje pro uvedení výrobní do provozu žádnou měřenou dodávku ani instalaci elektroměru.

Žalobce má za to, že interpretace žalovaného jde zjevně proti principům podpory obnovitelných zdrojů elektřiny, které jsou založeny na tom, že výše podpory odpovídá aktuálním investičním nákladům na výstavbu výrobní elektřiny v době jejího dokončení. Je proto irelevantní, kdy žalobce začal skutečně dodávat elektřinu, nebo jí dokonce fakturovat.

Ve třetím žalobním bodu žalobce tvrdí, že žalovaný se nevypořádal s jeho námitkami. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakého konkrétního jednání a ve vztahu k jaké výrobě se žalobce měl dopustit.

Žalobce je toho názoru, že v řízení o uložení pokuty měl žalovaný přihlédnout ke skutečnostem uváděným žalobcem, k jeho dobré víře, stanoviskům správních orgánů a měl posuzovat postup žalobce příznivěji a v jeho prospěch. Žalovaný však porušil základní zásady činnosti správních orgánů, zejména nešetřil práva nabytá v dobré víře a nepostupoval v souladu s veřejným zájmem.

Závěrem žalobce navrhuje, aby soud v případě, že neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí, upustil od potrestání žalobce formou pokuty, když z rozhodnutí je zřejmé, že žalobce splnil veškeré požadavky stanovené relevantními právními předpisy a případný protiprávní stav žádným způsobem nezavinil. Zároveň byl přesvědčen, že podmínka dispozice licencí a podmínka samotného připojení výrobní k distribuční soustavě jsou jedinými podmínkami uvedení výrobní do provozu v roce 2009, a tedy současně i pro vznik nároku na podporu výroby elektřiny ve výši určené pro výrobu elektřiny ve výrobních uvedených do provozu v roce 2009.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl následující:

- *k námitkám obsaženým v prvním žalobním bodu*, že napadené rozhodnutí není zmatečné, v napadeném rozhodnutí je mimo jiné popsán celý průběh kontroly a kontrolních zjištění provedených pověřenými inspektory SEI, která zahrnovala dvě výrobní. Pouze u výrobní č. 1 „FVE M. R.“ bylo zjištěno pochybení, jehož důsledkem bylo zahájení správního řízení. Všechny tyto skutečnosti jsou popsány jak v protokolu o výsledku kontroly, tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitku žalobce proto považuje za zcela irelevantní. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou vnitřní rozpornosti rozhodnutí a je toho názoru, že výrok napadeného rozhodnutí je formulován dostatečně precizně;

- *k námitkám obsaženým ve druhém žalobním bodu*, že uvedení výrobní do provozu je jednou z věcných podmínek Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008, která je stanovena v bodu (1.10.), a sice „vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen“. Tuto skutečnost však žalobce neprokázal, jelikož k montáži elektroměru došlo až 20. 1. 2010, jak dokládá Protokol o uvedení vlastní výrobní do provozu s distribuční soustavou PDS ze dne 20. 1. 2010. Žalobce v průběhu správního řízení svými tvrzeními a předloženými důkazy nijak relevantně neprokázal, že splnil podmínky pro přiznání podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie určených pro výrobní uvedené do provozu v roce 2009. V měsíčních výkazech o výrobě elektřiny žalobce uváděl datum uvedení do provozu dne 21. 1. 2010, ale nárokoval cenu za vyrobenou kWh příslušející uvedení do provozu v roce 2009, tedy cenu, na kterou neměl nárok. Žalovaný dodává, že smlouva o připojení výrobní k distribuční soustavě PDS byla uzavřena dne 24. 1. 2010 a téhož dne došlo i k první měřené dodávce.

Žalovaný po celou dobu své kontrolní a rozhodovací činnosti v obdobných případech zastává názor, že až měřená dodávka následující po instalaci měřidel je splněním věcné podmínky pro uvedení do provozu podle Cenového rozhodnutí č. 8/2008. Na základě měřené dodávky výrobce fakturuje a je mu vyplácena podpora. K argumentu

žalobce ohledně Cenového rozhodnutí č. 2/2010 ERÚ žalovaný uvádí, že tato právní úprava se z důvodu jiné časové příslušnosti neuplatní na případ žalobce, a proto je daná argumentace pro posuzovaný případ irelevantní.

Žalovaný trvá na tom, že teprve dnem osazení 4Q elektroměru od společnosti ČEZ Distribuce, a.s., mohl výrobce elektřiny začít vyrábět a dodávat do elektrizační soustavy měřenou elektřinu, a uplatnit tak na její množství podporu formou výkupních cen. Podle žalovaného je dnem uvedení do provozu výroby FVE datum, kdy výrobce nejen začal elektřinu vyrábět, ale i dodávat při uplatnění podpory formou výkupních cen. Je nepochybné, že žalobce neuvedl předmětnou FVE do provozu v roce 2009, ale až dne 20. 1. 2010, kdy mohl poprvé na vyrobenou elektřinu uplatnit podporu. Žalobce proto nesplnil věcnou podmínku podle bodu (1.10.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 pro posouzení předmětné výroby jako výroby uvedené do provozu do 31. 12. 2009, jelikož do uvedeného data nezačal vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupní ceny.

Žalovaný dále konstatuje, že žalobce argumentuje právní úpravou, která v předmětné době nebyla součástí platného právního řádu, a tak se na jeho případ ani nemohla aplikovat. Pro vznik podpory je podle zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů nutno legálně dodávat elektrickou energii, tedy instalovat měřicí zařízení, na základě kterého pak výrobce může naměřenou elektrickou energii fakturovat a nárokovat podporu. Žalobce nemohl případně vyrobenou elektřinu dodávat do elektrizační soustavy legálně, neboť ve smyslu § 52 odst. 1 písm. b) energetického zákona je dodávka bez měřicího zařízení považována za neoprávněnou dodávku do elektrizační soustavy.

Žalovaný poukazuje též na rozhodnutí předsedy ERÚ ze dne 1. 7. 2011, č. j. 00620-20/2011-ERÚ, v němž uvádí, že *„účinky spojené s připojením výroby elektřiny k distribuční soustavě nastávají v okamžiku provedení fyzického připojení, včetně instalace a aktivování měřicího zařízení provozovatele distribuční soustavy v souladu s podmínkami (včetně termínu) sjednanými ve smlouvě o připojení uzavřené mezi provozovatelem distribuční soustavy a výrobcem...“*

K námitce nedostatečného vypořádání se s argumentací žalobce je třeba tak jako v napadeném rozhodnutí uvést, že v průběhu správního řízení žalobce neprokázal splnění podmínek pro přiznání podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie určených pro výroby uvedené do provozu v roce 2009. Žalobce nedoložil, že by v předmětné FVE v roce 2009 začal vyrábět a dodávat elektřinu do distribuční soustavy při uplatnění podpory formou výkupní ceny. Žalovaný trvá na tom, že se vypořádal s argumentací žalobce řádně v průběhu celého správního řízení, přičemž odkazuje na správní spis. Výrok napadeného rozhodnutí splňuje veškeré zákonné náležitosti, je v něm dostatečně konkretizována skutková podstata správního deliktu, jehož se žalobce dopustil. Podle žalovaného napadené rozhodnutí žádnými vadami netrpí.

V replice ze dne 10. 3. 2016 žalobce zopakoval, že ve správním řízení nebyly vypořádány všechny jeho námitky a výrok napadeného rozhodnutí není určitý a srozumitelný. Žalobce trvá na tom, že splnil veškeré věcné podmínky pro uvedení výroby do provozu podle Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008. Dne 25. 11. 2009 proběhla výchozí revize FVE žalobce, uskutečnění revize předcházelo dostavění a připojení

výrobní k distribuční soustavě společnosti ČEZ Distribuce, a.s., spolu s dodáním elektřiny do distribuční soustavy. K další výrobě a dodávce elektřiny došlo 31. 12. 2009, kdy byla zaškolená obsluha FVE. Dne 27. 11. 2009 byla žalobci vydána licence na výrobu elektřiny. Dovození dalších podmínek pro uvedení výrobní do provozu představuje dle žalobce nepřipustný postup ze strany SEI a žalovaného.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasil (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5.

Bod č. (1.9.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 stanoví výkupní ceny a zelené bonusy pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření. V případě výroby elektřiny s instalovaným výkonem do 30 kW včetně s uvedením do provozu po 1. 1. 2009 je výkupní cenou elektřiny dodané do sítě 12890 Kč/MWh.

Bod č. (1.10.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 uvádí: „U nově zřizované výrobní elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.“

Bod č. (1.12.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 uvádí: „Je-li v rámci výrobní elektřiny uveden do provozu další zdroj nebo více dalších zdrojů, nebo splňuje-li jeden či více zdrojů v rámci výrobní elektřiny podmínky pro uplatnění odlišných podpor, může výrobce uplatňovat odlišnou podporu pro takové jednotlivé zdroje za předpokladu, že zajistí samostatné měření výroby elektřiny v souladu se zvláštním právním předpisem na jednotlivých vývodech ze zdrojů. V případě neosazení samostatného měření může výrobce elektřiny uplatňovat za celou výrobní elektřinu pouze nejnižší podporu při výběru z více možných podpor.“

Bod č. (1.13.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 stanoví: „V případě uplatnění podpory formou povinného výkupu se elektřina měřená fakturačním měřením rozdělí při fakturaci v poměru samostatně naměřených hodnot výroby elektřiny na jednotlivých

zdrojích. V případě uplatnění podpory formou zelených bonusů se zelené bonusy uplatňují samostatně na každý zdroj podle naměřených hodnot.“

V prvním a třetím žalobním bodu žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je zmatečné, argumentačně nepřesné. Konkrétně uvádí, že rozhodnutí se zmiňuje o výrobně č. 1 FVE M. R. (umístěné na adrese XXX), ale zmiňuje i jiné výroby žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí pak není zřejmé, které výroby se týkají výtky žalovaného. Dále uvádí, že si rozhodnutí na několika místech protirečí, a dodává, že nebylo konkretizováno, nesplnění jaké věcné podmínky mu bylo vytýkáno. Nadto měl žalovaný přihlédnout k dobré víře žalobce, stanoviskům správních orgánů a měl posuzovat postup žalobce příznivěji a v jeho prospěch; žalovaný tak porušil základní zásady činnosti správních orgánů a nepostupoval v souladu s veřejným zájmem.

K takto formulovaným námitkám soud předně uvádí, že vymezení skutku nepovažuje za nedostatečně vyjádřené. Namítal-li žalobce, že není zřejmé, které výroby se rozhodnutí týká, pak tuto námitku vyvrací výrok napadeného rozhodnutí, kde je mimo jiné uvedeno, že pokuta je uložena „za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, kterého se účastník řízení dopustil tím, že nedodržel věcné podmínky stanovené cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 zákona o cenách pro uplatnění úředně stanovené ceny upravené v Cenových rozhodnutích ERÚ č. 2/2010 bodu (1.9.) pro rok 2011, č. 7/2011 bodu (1.9.) pro rok 2012, č. 4/2012 bodu (1,10.) pro rok 2013 a č. 7/2013 bodu (1.10.) pro rok 2014, když jako prodávající a držitel licence č. 110910561 na výrobu elektřiny ve své provozovně evidenční č. 1 „FVE M. R.“ umístěné na adrese Okružní 26, 747 74 Neplachovice“ ...“. Nelze tedy mít pochybnost, že ukládaná pokuta se týkala provozovny žalobce č. 1 „FVE M. R.“.

Lze konstatovat, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se na str. 3 zmiňuje žalovaný také o výrobně č. 2 o celkovém instalovaném výkonu 5 kW, která se nachází vedle stávající FVE č. 1 na střeše budovy parc. č. 212/1. Nicméně z odůvodnění vyplývá, že zmínka o výrobně č. 2 je uvedena pouze pro dokreslení situace, přičemž vytýkané jednání se vztahuje pouze k výrobně č. 1, která je přesně v napadeném rozhodnutí specifikována.

Dle soudu tedy z výroku napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že porušení povinnosti spočívá v tom, že žalobce v období od 1. 8. 2011 do 31. 7. 2014, tj. za dobu posledních tří let kontrolovaného období od 1. 1. 2010 do 31. 7. 2014, neoprávněně uplatnil úředně stanovenou jednotkovou výkupní cenu stanovenou pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření pro zdroj s instalovaným výkonem do 30 kW uvedeným do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009, ačkoli začal vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen teprve od 20. 1. 2010. Konkrétním jednáním je tedy neoprávněně čerpání podpory za ceny vyšší, než byla cena pro období, v němž žalobce začal dodávat elektřinu do distribuční soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen. Ve výroku je specifikováno období, v němž k danému porušování docházelo. Stejně tak je ve výroku jasně určena i výroba č. 1 FVE – M. R., kterou nelze zaměňovat s jinou výrobou žalobce. Podle soudu je ve výroku uvedeno i konkrétní ustanovení konkrétního právního předpisu, které měl žalobce porušit (§ 5 odst. 5 zákona č. 526/1990 Sb. ve spojení s bodem (1.10.) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 8/2008 ze dne 18. 11. 2008).

Soud nesouhlasí ani s názorem žalobce, že napadené rozhodnutí je ve svém odůvodnění vnitřně rozporné, že si protirečí. V napadeném rozhodnutí je na str. 5 uvedeno, že „SEI nezpochybňuje, že FVE č. 1 – FVE M. R. byla ještě v roce 2009 připojena k distribuční soustavě.“ Nicméně vzápětí následuje text, že žalovaný „má za jednoznačně prokázané, že nemohlo dojít k výrobě a dodávce elektřiny do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen, neboť teprve dnem osazení 4Q elektroměru od společnosti ČEZ Distribuce, a. s., tj. dne 20. 1. 2010, mohl účastník řízení začít vyrábět a dodávat do elektrizační soustavy měřenou elektřinu, a uplatnit tak na její množství podporu výkupních cen.“ Podle soudu je argumentace žalovaného v odůvodnění zcela logická, když připouští, že k faktickému připojení k distribuční soustavě došlo v roce 2009, ale k výrobě a dodávce elektřiny při uplatnění podpory formou výkupních cen došlo až po osazení elektroměru, resp. došlo k dodávce měřitelné elektřiny. Jinými slovy žalobce vytrhává z textu odůvodnění větu, která v návaznosti na následující text nabývá zcela jiného významu. Z tohoto důvodu nelze vznesené námitce přisvědčit.

Soud neshledal důvodným ani argument žalobce, že žalovaný nekonkretizoval, jaká věcná podmínka nebyla dodržena. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno porušení věcné podmínky pro uplatnění úředně stanovené ceny, upravené v Cenových rozhodnutích Energetického regulačního úřadu č. 2/2010 bodu (1.9) pro rok 2011, č. 7/2011 budou (1.9.) pro rok 2012, č. 4/2012 bodu (1.10.) pro rok 2013 a č. 7/2013 bodu (1.10.) pro rok 2014, když jako prodávající a držitel licence č. 1100910561 na výrobu elektřiny ve své provozovně č. 1 FVE M. R. o licencovaném instalovaném výkonu 5 kW za období od 1. 8. 2011 do 31. 7. 2014, tj. za dobu posledních tří let kontrolovaného období od 1. 1. 2010 do 31. 7. 2014, neoprávněně čerpal podporu formou povinného výkupu pro zdroj s instalovaným výkonem do 30 kW uvedeným do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009, ačkoli začal vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen teprve od 20. 1. 2010. Dle názoru soudu tak ve výroku žalovaný zcela jasně konkretizoval, v čem porušení věcných podmínek spočívalo. Skutková podstata je sice vymezena stručně, nicméně natolik jednoznačně a dostatečně, že je zcela vyloučeno, aby byla zaměněna se skutkem jiným.

K námitce, že žalovaný se nevypořádal se všemi připomínkami a důkazními návrhy žalobce soud předně uvádí, že není adekvátní, aby správní orgán musel reagovat nutně na každou sebemenší námitku (např. ohledně pořizování záznamů či odkazy na judikaturu), neboť odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.

Dle soudu byl skutkový stav zjištěn v dostatečném rozsahu a nebylo třeba jej dále zjišťovat provedením dalších důkazních prostředků. Žalobce nijak nezpochybňuje prokázané skutečnosti, které byly rozhodné pro posouzení daného případu, tedy zejména, že dne 29. 12. 2009 došlo mezi výrobcem tj. žalobcem a společností ČEZ Distribuce a.s. k uzavření smlouvy o podpoře výroby elektřiny, a že dne 31. 12. 2009 došlo k zaškolení obsluhy předmětné FVE, avšak až dne 20. 1. 2010 došlo na FVE č. 1 – M. R. došlo k montáži elektroměru a následně dne 24. 1. 2010 byla uzavřena smlouva o připojení výrobní k distribuční soustavě PDS (téhož dne došlo i k první měřené dodávce).

Dle soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně přesvědčivě vyložil důvod, pro který přistoupil k uložení pokuty, a sice, že musí být splněna současně podmínka vyrábět elektřinu i podmínka dodávat elektřinu do elektrizační soustavy, a to

při uplatnění podpory formou výkupních cen. Nesouhlas žalobce s tímto výkladem, který je vyjádřen v námitce obsažené ve druhém žalobním bodu podrobil soud svému přezkumu na následujících stranách tohoto rozsudku.

V daném případě žalovaný, který zjistil porušení zákonné povinnosti žalobce, byl povinen uložit adekvátní sankci, což učinil. Jestliže žalobce neprokázal, že splnil podmínky pro přiznání podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie určených pro výrobní uvedené do provozu v roce 2009, nemůže se dle soudu ani úspěšně dovolávat dobré víry. Naopak, jestliže by v daném případě při zjištění porušení zákonného ustanovení sankci žalovaný neuložil, sám by postupoval v rozporu s veřejným zájmem.

Námítky v prvním a třetím žalobním bodu s ohledem na výše uvedené považuje soud za nedůvodné.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá nesprávnou interpretaci pojmu „uvedení do provozu“. Ani tento žalobní bod soud neshledal důvodným.

Podle bodu (1.10.) CR ERÚ se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů. Pro posuzovaný případ je stěžejní, že k výrobě a dodání elektřiny do elektrizační soustavy došlo zároveň při uplatnění podpory formou výkupních cen. Dle soudu o uplatňování podpory formou výkupních cen lze hovořit až od okamžiku, kdy je objektivně zjištělné, kolik elektřiny daná FVE vyrobí. V daném případě tak nemohlo dojít k výrobě a dodání elektřiny při uplatnění podpory formou výkupních cen předtím, než byla daná výrobní osazena měřicím zařízením. Soud souhlasí s žalovaným, že aby výrobce stanovené podmínky pro přiznání podpory formou výkupních cen pro zdroj uvedený do provozu v roce 2009 splnil, bylo nezbytné, aby elektřinu nejenom vyrobil, ale rovněž legálně dodal do elektrizační soustavy, přičemž dodávka musela být kvantifikovaná a bez osazení elektroměru by tohoto výsledku nemohlo být dosaženo.

Ze správního spisu soud ověřil, že v daném případě k montáži elektroměru došlo dne 20. 1. 2010, což dokládá Protokol o uvedení vlastní výrobní do provozu s distribuční soustavou PDS ze dne 20. 1. 2010. Nadto smlouva o připojení výrobní k distribuční soustavě PDS byla uzavřena až dne 24. 1. 2010; k první měřené dodávce elektřiny do elektrizační soustavy také došlo až dne 24. 1. 2010.

Soud dospěl k závěru, že výklad žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí, tedy že pro uplatnění výkupních cen pro daný rok musí v daném roce dojít k výrobě elektřiny a jejímu měřitelnému dodání do distribuční soustavy, a že tedy daná výrobní musí mít v rozhodném dni měřicí zařízení, nepředstavuje požadavek, který by šel nad rámec Cenového rozhodnutí ERÚ. Naopak z dikce ustanovení, které zdůrazňuje dodání elektřiny „při uplatnění podpory formou výkupních cen“, logicky vyplývá, že aby mohla být podpora uplatněna, musí být dáno najisto, kolik přesně elektřiny výrobní vyrobila. Bez osazení měřidlem by nešlo zjistit, kolik elektřiny bylo vyrobeno, a nemohlo by ani dojít k uplatnění podpory formou výkupních cen.

Jestliže předmětná výrobní FVE č. 1 nebyla v roce 2009 k elektrizační soustavě připojena včetně osazeného měřicího zařízení, nemohla vyrobenou elektřinu do soustavy legálně dodávat, proto nelze v tomto případě přiznat účastníkovi řízení podporu určenou pro zdroje uvedené do provozu v roce 2009. Byť lze konstatovat shodně s žalovaným, že k prvnímu připojení FVE č. 1 do sítě došlo již v prosinci 2009, soud v návaznosti na výše uvedené uzavírá, že legální měřená dodávka elektřiny do elektrizační soustavy při uplatnění podpory nebyla v roce 2009 z výroby č. 1 FVE – M. R. uskutečněna a žalobce začal dodávat elektřinu do distribuční sítě až v lednu 2010.

Městský soud v Praze dodává, že odlišný názor účastníka řízení na posouzení skutkových okolností či na právní posouzení věci sám o sobě neznamená, že jde o postup nezákonný a nezakládá proto ani samostatný důvod pro zrušení rozhodnutí soudem.

I druhý žalobní bod proto soud shledal nedůvodným.

Neboť žalobce navrhl v žalobě, aby soud od uložené pokuty upustil, zabýval se soud otázkou, zda v daném případě přichází v úvahu nahradit správní uvážení správního orgánu užitím moderačního práva soudu.

Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.11.2005, sp.zn.: 1 As 30/2004-82, takový zásah do uvážení správního orgánu je zásahem dovoleným, umožněným soudem ustanovením § 78 odst. 2 s.r.s., kde soud se chová jako správní orgán a může zasáhnout do výše trestu jako by jej uděloval sám. Tím, že trest soud sníží či od něj upustí, nezpochybnuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu.

Podle § 16 odst. 4 písm. b) lze za delikt, který žalobce spáchal, uložit pokutu ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč.

Lze konstatovat, že ve správním řízení bylo nepochybně zjištěno, že tím, že si žalobce účtoval vyšší ceny, než jaké byly uvedeny v aplikovatelném Cenovém rozhodnutí ERÚ č. 8/2008, získal nepřiměřený majetkový prospěch ve výši 15.272,27 Kč bez DPH, resp. 18.410,- Kč včetně DPH. Přitom výše pokuty byla stanovena jako nejnižší možná, tedy přesně ve výši nepřiměřeného majetkového prospěchu, který činil 18.410,- Kč včetně DPH. Za této situace Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uložená pokuta ve výši 18.410,- Kč včetně DPH nemohla být a není pokutou zjevně nepřiměřenou. Výše pokuty odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ust. § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách. Je zřejmé, že pokuta byla uložena při dolní hranici sazby. Přitom nelze opomenout, že výše sankce za protiprávní jednání musí mít nejen preventivní, ale i represivní charakter a to předně ve vztahu k žalobci a musí tak s sebou nést přiměřeně citelný zásah do jeho majetkové sféry, aby byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, kterými je vázán. Preventivní úlohu musí uložená sankce pak mít rovněž ve vztahu i ke všem ostatním subjektům pohybujícím se na daném trhu. Soud proto neshledal žádné relevantní důvody, pro které by bylo namístě uloženou pokutu snížit, či dokonce od pokuty zcela upustit.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. prosince 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová
předsedkyně senátu, v.r.

Za správnost vyhotovení:
N.